

“We hebben altijd lol in de studio”

Interview James Raymond – 17 november 2016

Stel je eens voor: je bent na je geboorte ter adoptie afgestaan en hebt dertig jaar lang geen idee wie je biologische ouders zijn. Totdat je biologische moeder je vertelt dat je de zoon bent van niemand minder dan... David Crosby! Dat overkwam James Raymond, een toetsenist uit Californië die al jarenlang in de muzieksce­ne actief was. Voor James was het geen verrassing dat zijn biologische vader ook muzikant was – zo’n vermoeden had hij altijd al – maar hij had nooit gedacht dat die persoon dé David Crosby zou zijn! Van de legendarische band CSNY had James nog nooit een plaat gekocht, zelf was hij meer een liefhebber van muziek van de Beatles, Elton John, Stevie Wonder en (vooral) Steely Dan... Kort nadat David eind 1994 een levertransplantatie had ondergaan, hebben de beide mannen elkaar voor het eerst ontmoet. Een ontmoeting die na een ongemakkelijk begin al snel hartelijk en goed was. Ook op het muzikale vlak klikte het tussen vader en zoon, zoals is te horen op het in 2014 verschenen album *Croz*. James en David hebben er geen spijt van dat ze elkaar niet eerder hebben ontmoet. ‘Ik vind het vreselijk om te moeten zeggen maar in die periode kon ik nog niet eens een Kleenex-doos opvoeden’, merkte David dan ook ooit treffend op. Maar na al die verloren jaren is de band tussen vader en zoon gelukkig weer volledig hersteld.

Tekst: Godfried Nevels

In een eerder interview zei je dat *I Want To Hold Your Hands* van The Beatles jouw eerste single ooit was en dat je het een geweldig nummer vond. Wat sprak jou in dat nummer zo aan?

“Het was vooral de melodie en de manier waarop de akkoorden in de B-sectie veranderden. *It was the awakening of the understanding of harmony for me.*”

“Daarna begonnen we over muziek en het leven te praten en zijn we daar sindsdien nooit mee gestopt”

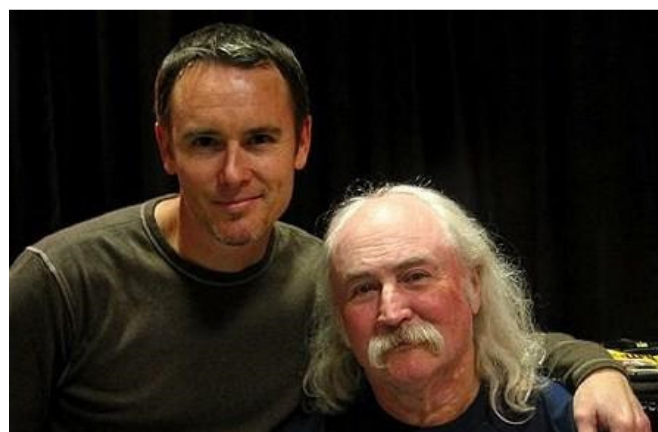
Wanneer begon je zelf muziek te maken en wat waren toen je muzikale invloeden?

“Toen ik zes was begon ik piano te studeren. Mijn eerste invloeden waren singles van mijn moeder. Veel jaren ’50 ballads. Ook ontdekte ik op jonge leeftijd Elton John, The Beatles, Stevie Wonder... Ik was toen ongeveer tien jaar oud. Dat soort nummers hoorde ik toen ik Beethoven en Gershwin aan het studeren was.”

Hoe kwam je er achter dat David Crosby je biologische vader was? En wat was je reactie daarop?

“Ik hoorde het van mijn biologische moeder toen ik haar in 1994 had ontmoet. Ik heb ongeveer een jaar geen contact met hem opgenomen, totdat ik hoorde

dat hij in het ziekenhuis lag voor een levertransplantatie. Toen besloot ik hem de hand te reiken. Ik dacht toen van... dit is logisch, omdat ik mijn hele leven muzikant ben geweest en het blijkbaar een sterke kracht is geweest die ik heb geërfd.”

Begin 1995 heb je David voor het eerst ontmoet. Hoe ging die ontmoeting?

“We hebben elkaar voor het eerst ontmoet in de cafeteria van de UCLA Medical Center. Hij was daar toen voor een nabehandeling. Het was in eerste instantie ongemakkelijk. Daarna begonnen we over muziek en het leven te praten en zijn we daar sindsdien nooit mee gestopt.”

Morrison was het eerste nummer dat jullie samen hebben geschreven. Ik kan me voorstellen dat dat voor jullie beide een heel bijzonder moment moet zijn geweest.

“Het was echt gaaf omdat hij me teksten had gegeven en ik twijfelde over welke richting ik op moest gaan. Uiteindelijk besloot ik om gewoon te schrijven zoals ik altijd schrijf en vind het eindresultaat geweldig. Sindsdien hebben we samen nog veel meer liedjes geschreven.”

Een ander nummer dat je met David hebt geschreven was *Yesterday's Child*, die op het *CPR*-album is uitgebracht. Slaat dat nummer deels op jouw verleden?

“Niet echt... *It's more of a story song*. Als ik een nummer schrijf probeer ik altijd de stemmen van verschillende personages aan te nemen en ze in situaties te zetten en gevoelens op te roepen die een universele weerklank hebben.”

***Croz* is één van mijn persoonlijke favorieten. Dat album was opgenomen in jouw studio in Altadena, waar David bij jou thuis op een uitklapbare bank heeft geslapen. David noemde dat in een interview ‘de mooiste ervaring ooit’. Hoe kijk jij daar op terug?**

“Door tourschema’s en dat soort zaken was het een heel langdurig project. *We definitely had fun making that record but it was a very start and stop type of situation*. We hebben altijd lol in de studio en het is altijd uitdagend en verrijkend om David’s zang te mogen produceren.”

Als je David’s muziek vergelijkt met de muziek die je in de jaren voor je ontmoeting met David zelf hebt gemaakt, wat zijn dan de grootste overeenkomsten en verschillen?

“Ik speelde voornamelijk R&B, funk en jazz. Ik ben meer gevoelig voor hiphop, elektronische muziek en R&B. Maar ik kan alle muziekstijlen schrijven en pro-

duceren en ik begrijp waar David’s muziek vandaan komt omdat daar veel jazz in verweven zit.”

“Het is één van die magische liedjes die er opeens zijn”

Hoe heeft de ontmoeting met David vervolgens de muzikale richtingen van jullie bepaald? Hoe hebben jullie elkaar muzikaal beïnvloed?

“Hij heeft zeker mijn *songwriting skills* verbeterd. Ik denk dat ik een ander soort verfijning in zijn muziek heb gebracht, voor wat betreft de akkoordschema’s en de verschillende vormen van melodieën schrijven.”

Welke liedje dat jullie samen geschreven hebben betekent het meest voor jou en waarom?

“Ik denk dat *Angel Dream* ergens bovenaan staat. En *Lay Me Down* omdat het zoveel mensen heeft geraakt. Het is één van die magische liedjes die er opeens zijn. Teksten, melodie, akkoorden... alles. Het is net alsof de goden zeggen: *alsjeblijft, hier is een mooi liedje*. Ook *One For Every Moment* omdat dat tot nu toe het beste is dat ik ooit voor mijn vrouw Stacia heb geschreven.”

© Godfried Nevels